1954
May 28.

ସେଠ ଜଗଜୀବନ ମାଭଜୀ ବିଠଲାନୀ

ବନାମ

ମେସର୍ସ ରଣଛୋଡଦାସ ମେଘଜୀ

[ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମେହେର ଚାନ୍ଦ ମହାଜନ, ଏସ୍ .ଆର.ଦାସ୍, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ, ଭଗବତୀ ଏବଂ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାର, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ]

ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମ, 1881 (1881 ର XXVI) ଧାରା 7, 32, 61, 64, 78 - ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତା, ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ - ସ୍ୱୀକୃତି – ଦୃଷ୍ଟିର ପରିସରରେ ଦେୟ ବିଲ୍ - ଉପସ୍ଥାପନା- ଗ୍ରହଣୀୟତା- ମୌଖିକ – ବୈଧ କି ।

ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମ, 1881ର ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ, ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ସେ ବିଲ୍ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । 4ଏହି ଅଧିନିୟମରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ଯେ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତା ଏହିପରି ଭାବରେ ବିଲେଖ ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି, ଧାରା 31 ଅନୁଯାୟୀ ଏକମାତ୍ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଉଛି ଚେକ୍ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତା ତାଙ୍କ ଜମିରେ ଗ୍ରାହକଙ୍କର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପାଣ୍ଠି ରଖିଥିବା ମାମଲାରେ ; ଏବଂ ଏହା ପରେ ମଧ୍ୟ, ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ପ୍ରତି ରୁହେ ଏବଂ ପ୍ରାପକଙ୍କ ପ୍ରତି ନୁହେଁ ।

ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 61 କେବଳ ସେତେବେଳେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେତେବେଳେ ବିଲ୍ ଦେଖିବା ପରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଦାବି ମୁତାବକ ଦେୟ ହେବ ସେତେବେଳେ ନୁହେଁ, ଏହି ଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ଭିତ୍ତି ନାହିଁ । ଦେଖାଯିବା ପରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲ୍‌ରେ, ଦୁଇଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅଛି, ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, ଏବଂ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଦେୟ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ । ଧାରା 61 ପୂର୍ବ ସହିତ ଏବଂ ଧାରା 64 ପରବର୍ତ୍ତୀ ସହିତ ଜଡିତ । ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନା ସର୍ବଦା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାରେ ଦେୟ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନା ପୂର୍ବରୁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ବିଲ୍ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଉଭୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସମକାଳୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପସ୍ଥାପନା ଥାଏ, ଯାହା ଉଭୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ଦେୟ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 78 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହକଦାର ।

1954
ସେଠ ଜଗଜୀବନ ମାଭଜୀ ବିଠଲାନୀ
ବନାମ.
ମେସର୍ସ ରଣଛୋଡଦାସ ମେଘଜୀ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାର

ଇଂରାଜୀ ଆଇନ ଅନୁସରଣ କରି, ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମ,1881 ର ଅଧିନିୟମ 7ରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ, ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତା ଜଣେ ଗ୍ରହଣକାରୀ ହୁଅନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେ ବିଲ୍ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମତି ସ୍ୱାକ୍ଷର କରନ୍ତି । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, କୌଣସି ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାର ବ୍ୟତୀତ, ହୁଣ୍ଡିର ଏକ ମୌଖିକ ସ୍ୱୀକୃତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏପରିକି ପରିଚାଳନା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେଉଁଠାରେ ଅତି କମରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ ।

ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ହେଉଛି ଦାୟିତ୍ୱ ର ସ୍ୱୀକୃତି ନୁହେଁ ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଲେଖର ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱୀକାର । ଯେହେତୁ ଆଇନ ସ୍ୱୀକାର ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଫର୍ମକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ଗ୍ରହଣ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ, ଏହା ଧାରା 7 ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ବିଲ୍‌ରେ ଦେଖାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ସେଠ ଖଣ୍ଡାସ ନାରନଦାସ ବନାମ ଦହିବାଇ (I.L.R. 3 Bom. 182), ରାମ ରବଜୀ ଜମ୍ବେକର ବନାମ ପ୍ରହ୍ଲାଦଦାସ ସୁଭକରଣ (I.L.R. 20 Bom. 133), ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଂଲଣ୍ଡ ବନାମ ଆର୍ଚର (1843) 11 M. & W. 383) ଏବଂ ହାର୍ଭେ ବନାମ ମାର୍ଟିନ (1808) 1 Camp. 425) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 31/1954 ।

ବମ୍ବେର ବମ୍ବେ ନଗର ଦେବାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର 24 ଜୁଲାଇ, 1951ର ବିଚାର ଏବଂ ଡିକ୍ରିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ମୂଳ ଡିକ୍ରିରୁ 1950 ମସିହାର ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 2310/1950ର ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 811/1951 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 9 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1952ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଚାର ଏବଂ ଡିକ୍ରିରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଭାରତର ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ସି. କେ. ଡାଫ୍ଟାରୀ (ତାଙ୍କ ସହିତ ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାନଜୀ ଏବଂ ରାଜିନ୍ଦର ନାରାୟଣ)* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଙ୍କ ପାଇଁ *ଏସ୍. ସି. ଆଇଜାକସ୍ (ତାଙ୍କ ସହିତ ଏସ୍. ଏସ୍. ଶୁକ୍ଳା)* ।

1954 ମସିହା ମେ 28ତାରିଖରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାର- ଏହି ଆବେଦନ ଯେଉଁ ମାମଲାରୁ ଉପୁଜିଛି ତାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 4 ଡିସେମ୍ବର, 1947ରେ ୧୦,୦୦୦ ଟଙ୍କାର ହୁଣ୍ଡି ଉପରେ ରୁଜୁ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ବାସରାର ହାଜି ଜେଠାଭାଇ ଗୋକୁଲ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବମ୍ବେର ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ କମିଶନ ଏଜେଣ୍ଟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଉପରେ ଉଠାଇଥିଲେ । ହୁଣ୍ଡିଟି ବମ୍ବେର ଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଞ୍ଜିକୃତ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଜଣେ ପାରିଖ ବ୍ରଜଲାଲ *ନାରନଦାସ* ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଯିଏକି 1947 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 10 ତାରିଖରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହାକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଦେୟ ପାଇଥିଲେ । ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଗ୍ରଗାମୀ ଚୁକ୍ତିରେ ତାଙ୍କର କମିଶନ ଏଜେଣ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କ ପେଢିରେ ରହୁଥିଲେ । 1948 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 12 ତାରିଖରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପଠାଇଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କ ଅଧିକରିତା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ହୁଣ୍ଡି ଫେରସ୍ତ ପାଇଁ ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ 1948 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 10 ତାରିଖରେ ଏକ ଉତ୍ତର ପଠାଇଥିଲେ, ସେଥିରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି କହିଥିଲେ ଯେ ବ୍ରଜଲାଲ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଅର୍ଥରାଶି ତାଙ୍କୁ ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ଏହି ଅର୍ଥରାଶି ପାଇବାକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ।

1950 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୨ ତାରିଖରେ, ଆବେଦନକାରୀ ବମ୍ବେ ସହରର ଦେବାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ ସେ କେବଳ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କୁ ଦେୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ, ଏବଂ "ପ୍ରତିବାଦୀ-ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତା" ହୁଣ୍ଡି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ରହିଛନ୍ତି । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ, ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ବ୍ୟତୀତ, ଏହା ମଧ୍ୟ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ର କାରଣ ପ୍ରକାଶ କରିନଥିଲା, କାରଣ ଏଥିରେ କୌଣସି କଥନ ନଥିଲା ଯେ ହୁଣ୍ଡି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ।

1954
ସେଠ ଜଗଜୀବନ ମାଭଜୀ ବିଠଲାନୀ
ବନାମ.
ମେସର୍ସ ରଣଛୋଡଦାସ ମେଘଜୀ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାର

ବିଚାର ସମୟରେ, ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ବ୍ରଜଲାଲ ହୁଣ୍ଡି ଧାରଣ କରିଥିବା ପଞ୍ଜିକୃତ ଲଫାପା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ କିମ୍ବା କ୍ଷମତା ବିନା ଏଥିରେ ଥିବା ରାଶିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ନଗର ଦେବାନୀ ବିଚାରପତି ଏହି ପ୍ରମାଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କୁ ହୁଣ୍ଡିର ପରିମାଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ଆବେଦନରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ହୁଣ୍ଡି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସେ ମାମଲାକୁ ଡିକ୍ରି କରିଥିଲେ ।

ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ବମ୍ବେର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ମାମଲାକୁ ଆବେଦନରେ ଉଠାଇଥିଲେ, ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଚାଗଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଶାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଶୁଣାଣି ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ହୁଣ୍ଡି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିବ ଯଦି ଏହା ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ଏବଂ ଯେହେତୁ ବାଦୀ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ କରିନଥିଲେ, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ତଦାନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କଲେ । ବାଦୀ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ଅନୁମତିରେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଯେଉଁ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ଉପରେ ଆଧାରିତ, ତାହାର ସଠିକତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏକ ବିନିମୟପତ୍ର ବିଲେଖର ଜଣେ ହୁଣ୍ଡି ଗ୍ରହିତା ପ୍ରାପକଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ତରଦାୟୀ ନୁହଁନ୍ତି । ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପସଂହାର ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେହି ଅଧିନିୟମର ଭାଗ III ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ପ୍ରତି ପକ୍ଷମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ସଂଜ୍ଞା ଦିଏ । ଧାରା 32 ଦର୍ଶାଏ ଯେ,

"ଅପରପକ୍ଷେ, କୌଣସି ଚୁକ୍ତିର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଏକ ବଚନ ପତ୍ରର ନିର୍ମାତା ଏବଂ ବିନିମୟ ପତ୍ର ପରିପକ୍ୱତା ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରହଣକାରୀ, ଟିପ୍ପଣୀର ଆପାତ ଅବଧି କିମ୍ବା ସ୍ୱୀକୃତି ଅନୁଯାୟୀ ପରିପକ୍ୱତା ସମୟରେ ଏହାର ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ, ଏବଂ ପରିପକ୍ୱତା ସମୟରେ କିମ୍ବା

ପରେ ଏକ ବିନିମୟ ପତ୍ର ଗ୍ରହଣକାରୀ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ଧାରକଙ୍କୁ ଏହାର ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ" । ”

ଏହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ, ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ସେ ବିଲ୍ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ହୁଣ୍ଡି ଗ୍ରହିତା ବିଲେଖ ଉପରେ ଏପରି ଉତ୍ତରଦାୟୀ ବୋଲି କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଧାରା 31 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ହୁଣ୍ଡି ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ମାମଲାରେ ଏକମାତ୍ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ହାତରେ ଗ୍ରାହକଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପାଣ୍ଠି ଅଛି; ଏବଂ ତା'ପରେ ମଧ୍ୟ, ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ହୁଣ୍ଡି ଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ପ୍ରତି, ପ୍ରାପକଙ୍କ ପ୍ରତି ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଆଇନ, ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ୱେଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା *ସେଠ ଖଣ୍ଡାସ ନାରନଦାସ ବନାମ ଦହିବାଇ* ([1]) ରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ।

“ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ସ୍ୱୀକୃତି ନାହିଁ, ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପ୍ରାପକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କାରଣ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।" ”

ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 61 କେବଳ ସେତେବେଳେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେତେବେଳେ ବିଲ୍ ଦେଖିବା ପରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଚାହିଦା ମୁତାବକ ଦେୟ ହେବ ସେତେବେଳେ ନୁହେଁ, ଏହି ଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ଭିତ୍ତି ନାହିଁ । ଦେଖାଯିବା ପରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲ୍‌ରେ, ଦୁଇଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅଛି, ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, ଏବଂ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଦେୟ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ । ଧାରା 61 ପୂର୍ବ ସହିତ ଏବଂ ଧାରା 64 ପରବର୍ତ୍ତୀ ସହିତ ଜଡିତ । *ରାମ ରବଜୀ ଜମ୍ବେକର ବନାମ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦାସ ସୁବକରଣ* [1] ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, "ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନା ସର୍ବଦା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାରେ ଦେୟ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନା ପୂର୍ବରୁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।" କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ବିଲ୍ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଉଭୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସମନ୍ୱିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉପସ୍ଥାପନା ଥାଏ, ଯାହା ଉଭୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ଦେୟ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ବିଲ୍ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ, ଏଥିରେ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଅସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ଅସମ୍ମାନିତ

([1]) I.L.R. 3 Bom. 182 at p.183.
([1]) I.L.R. 20 Bom. 133 at p.141.s

1954
ସେଠ ଜଗଜୀବନ ମାଭଜୀ ବିଠଲାନୀ
ବନାମ.
ମେସର୍ସ ରଣଛୋଡଦାସ ମେଘଜୀ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାର

ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବିଲ୍ ଦେଖିବା ପରେ କିମ୍ବା ଦେଖିବା ସମୟରେ କିମ୍ବା ଦାବି କରିବା ପରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହେଉ, ଏହା ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ ସ୍ଥିର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତି ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହେଉଛି ସ୍ୱୀକୃତି ଯାହା ପ୍ରାପକ ଏବଂ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଲେଖ ଉପରେ ଗୋପନୀୟତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେ, ଏବଂ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିଙ୍କ ସହ ସହମତ ଯେ ଯଦି ଏପରି ସ୍ୱୀକୃତି ନ ଥାଏ, ତେବେ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପ୍ରାପକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ଯୋଗ୍ୟ ବିଲ୍ ଉପରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିଲ୍ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏହାର ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଏହିପରି ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ସୂଚିତ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କୁ ହୁଣ୍ଡି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଅଧିନିୟମ ହିଁ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତି ଥିଲା ଯେ, ହୁଣ୍ଡିର ମାଲିକ ଯିଏ ହୋଇଥାଉନା କାହିଁକି, ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ହୁଣ୍ଡି ପାଇଁ ଦାୟୀ ଥିଲେ ଯିଏ ଏହାର ବିଧି ସମ୍ମତ ଧାରକ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଏହି ଯୁକ୍ତିର ଉତ୍ତର ହେଉଛି, ପ୍ରଥମତଃ, ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ହୁଣ୍ଡିର କୌଣସି ବୈଧ ଉପସ୍ଥାପନା ନଥିଲା; ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର କୌଣସି ସ୍ୱୀକୃତି ନଥିଲା ।

ହୁଣ୍ଡି ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ସ୍ଥିତି ଏହିପରି ରହିଛି: ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରଜଲାଲ୍; ଏବଂ ଯଦି ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର କୌଣସି କ୍ଷମତା ନ ଥିଲା, ତେବେ ହୁଣ୍ଡି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ସେ କିପରି ବାଦୀଙ୍କ ତରଫରୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ତାହା ଦେଖିବା କଷ୍ଟକର । କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା, ତାହା ହେଲା ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୁଣ୍ଡିର ଉପସ୍ଥାପନା ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ବକେୟା ଅର୍ଥର ପ୍ରାପ୍ତି । ଯଦି ତାଙ୍କର ଦେୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା, ତେବେ ତାଙ୍କର ବିଲ୍ ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ଯାହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଦେଖାଯିବା ପରେ ବିଲ୍ ଧାରକ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେପରିକି ଧାରା 61 ରେ ଦେଖାଯିବା ପରେ ବିଲ୍ ପାଇଁ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ, ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଦର୍ଶାଯାଇଛି , ଆପାତତଃ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଫର୍ମ ଉପସ୍ଥାପନର ସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ଦେୟ

ପାଇଁ ଉଭୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପରିଣତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ତେଣୁ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 78 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହକଦାର । ଧାରା 78 ଅନୁଯାୟୀ, ବିଲେଖର ଧାରକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ; ଏବଂ ଯଦି ବ୍ରଜଲାଲଙ୍କ ପାଖରେ ବାଦୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଅର୍ଥରାଶି ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ନ ଥିଲା, ତେବେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ହୁଣ୍ଡିର ଉପସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ ବୈଧ ନଥିଲା ।

ଏହା ପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ , ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ହୁଣ୍ଡିର ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଉପସ୍ଥାପନା ଥିଲା ବୋଲି ଅନୁମାନ କରି, ଏହାର ଏକ ବୈଧ ସ୍ୱୀକୃତି ଥିଲା କି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ହୁଣ୍ଡି ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ହାତରେ ପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଏହାର ଦଖଲର ସତ୍ୟତା ସ୍ୱୀକୃତି ଗଠନ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଇଂଲଣ୍ଡର ସାଧାରଣ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ, ଏକ ମୌଖିକ ସ୍ୱୀକୃତି ମଧ୍ୟ ବୈଧ ଥିଲା । *ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଂଲଣ୍ଡ ବନାମ ଆର୍ଚର (*[1]*)* ରେ ବ୍ୟାରନ୍ ପାର୍କଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ ଦେଖନ୍ତୁ । ତଦନୁସାରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଲ୍ ଅନୁଚିତ ଭାବରେ ରଖାଯାଏ ସେତେବେଳେ ଏପରି ସ୍ୱୀକୃତି ସୂଚିତ ହୋଇପାରେ । (*ହାରଭେ ବନାମ ମାର୍ଟିନ୍ (*[2]*) ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଖନ୍ତୁ*) କିନ୍ତୁ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ବିଲ୍ସ ଅଫ୍ ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜ ଅଧିନିୟମ, 1882 ର ଧାରା 17 (2) ଦ୍ୱାରା ଆଇନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲା ଯେ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତି ଅବୈଧ ଥିଲା, ଯଦି ଏହା ବିଲ୍‌ରେ ଲେଖାଯାଇ ନଥାଏ ଏବଂ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇନଥାଏ । ଇଂରାଜୀ ଆଇନ ଅନୁସରଣ କରି ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ବିଲେଖ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7, ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତା ବିଲ୍‌ରେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମତି ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିବା ପରେ ଗ୍ରହଣକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରାବଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, କୌଣସି ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାର ବ୍ୟତୀତ, ହୁଣ୍ଡିର ମୌଖିକ ସ୍ୱୀକୃତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ପରିଚାଳନା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତି ଠାରୁ ବହୁତ କମ୍, ଯେଉଁଠାରେ ଅତି କମରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଏହା ପରେ, ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ହୁଣ୍ଡି ଦଖଲ କରିବା ଏକମାତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରୁ ସ୍ୱୀକୃତିର ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ; ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କର ଦାବି ଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ହୁଣ୍ଡି

([1]) (1843) 11 M. & W. 383 at pp.389,390; 152 E.R. 852,855.
([2]) (1808) 1 Camp. 425; 170 E.R. 1009.

ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିଲ୍ ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ସୂଚିତ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଅଧିକାର ସହିତ ବାଦୀଙ୍କୁ ଅଧିକୃତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା, ଧରିନିଅନ୍ତୁ ଯେ ହୁଣ୍ଡି ମୁକ୍ତ କରିବାର ଆବେଦନ ସେହି ଅଧୀନରେ ଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ସୂଚିତ କରେ - ଏକ ଧାରଣା ଯାହା ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିବା କଷ୍ଟକର । ତଥାପି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ, ହୁଣ୍ଡି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିବାକୁ ଆଇନରେ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ କି । ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଲେଖର ସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱର ସ୍ୱୀକୃତି ନୁହେଁ । ଯେହେତୁ ଆଇନ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଏହା ପରେ, ଏହା ଧାରା 7 ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଏହା ବିଲ୍ ଉପରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ବିନିମୟପତ୍ର ଗ୍ରହିତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଏହି ସ୍ୱୀକୃତି ପତ୍ର ଲିଖିତ ନୁହେଁ; କିମ୍ବା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ନୁହେଁ । ଏହା ହେଉଛି ବିଲେଖର ନିର୍ଗମନରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ । ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱ ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ପରିଶେଷରେ, ଆମକୁ ଏହା ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଁ ହୁଣ୍ଡିର ଏକ ବୈଧ ଉପସ୍ଥାପନା ନଥିଲା, କିମ୍ବା ଏହାର ଏକ ବୈଧ ସ୍ୱୀକୃତି ନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନଟି ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଏ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।